

„O”, vervolgde hij dan verheugd en gerustgesteld „als mevrouw mocht komen, dan mot je mien maar waarschuwen, ik weet er van.”

„'k Zal d'r om dienen, meneer.”

Dan liep ze door.

Simon deed het gebit weer aan; opnieuw bekeek hij zich in den spiegel, trok er allerlei gezichten voor, keek vriendelijk, schalksch, grappig-ernstig, verbaasd, gebaarde een hoofsch gesprek met zwierige bewegingen, deed eindelijk zijn mond wijd open, vond dat hij zoo geleek op den joligen kop van een sigarettenreclame.

Voldaan ging hij terug naar beneden, liep vlug de gang door; uit de keuken klonk lacherig de rauw-schelle stem van Joane, die daar zeker koffie kreeg.

Hij duwde de tochtdeur open naar de vestibule; daar lagen de matten weer en de looper; op het marmer waren nog dof vochte plekken, het was er wat kil, maar het rook er frisch.

Hij deed de rechtsche deur open, trad in het spreekkamertje; daar tegenover was de deur van het salet.

In het kleine vertrekje was het koud; er werd nooit gestookt; een geur hing er naar boenwas en lichte schimmeligheid.

Door Simon's onderlijf trok even een rilling als hij ging zitten op het koude paardeharen kussen in de lage vensterbank. Maar hij voelde zich toch gerust en tevreden; in den spion kon hij de heele kaai afzien en op de stoep kon niets gebeuren, wat zijn aandacht ontsnapte.

Elken Donderdag om de veertien dagen kwamen de freules Avezaete, Letje en Ciel, bij hun neven van Bruelis koffiedrinken.

Ze woonden op Duineveld, een oud buiten bij Domburg, maar gingen op den marktdag geregeld naar de stad om boodschappen te doen, visites te maken en nu en dan hun zaakjes te regelen bij den notaris.

Gingen ze niet naar de Bruelissen, dan dronken ze koffie bij hun tante Aleid, de douairière Reigersveld Vroonestein, die van zich zelf weer een freule Bruelis was, zuster van wijlen Mevrouw Avezaete en eigen tante van de heeren Jan en Simon.

Van vroeg in het voorjaar tot laat in de herfst kwamen de freules, als het weer het maar eenigszins toeliet, over den Noordweg gereden met de panier, in een langzaam sukkeldrafje getrokken door den aemborstigen schimmel, die gemend werd door den ouden Lein, den koetsier-huisknecht in zijn ouderwetsch bonte liverei met de roodzilveren kokarde op zijn wat gedeukten hoogen hoed.

Regende het of werd het al te koud, dan reden ze met den hoogen, slapveerenden coupé, waar ze niet uit konden stijgen dan na een klikkend lawaai van den opgevouwen ijzeren instap, die Lein dan met een nog krachtige hand uitsloeg.